

Dem, vi koncentrerer os om, er de andre Brian'er, som virkelig er i klemme, og som man kan møde ikke ret langt her fra Christiansborg, man behøver såmænd ikke gå så langt. På Vesterbro eller på Nørrebro kan man se Brian'erne. Dem vil vi på en god, menneskelig facon have fat i kraven på og give hurtigere tilbud. Det kan vi da ikke være uenige om.

Dernæst: Jeg har intet imod at sige ligeud til de unge mennesker: Hvis I unge mennesker har gået ledige i 6 måneder eller været 3 måneder på kontanthjælp, så får I nu et forpligtende tilbud, der er i orden. Så må I også være indstillet på, at det sker på samme økonomiske betingelser som andre unge, der vælger de pågældende tilbud, har.

Jeg siger det både til SF og til Enhedslisten, for det bør vi da kunne enes om. Hvis en ung dagpengemodtager beslutter sig for at tage en SU-berettiget uddannelse, hvordan skulle vi så kunne forklare, at dét ikke også skulle ske på SU-vilkår? Hvis en ung dagpengemodtager beslutter sig for at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse, hvordan skulle vi så kunne forklare de andre unge, at det ikke også må ske på lærlingelignende vilkår, erhvervslønsmæssige vilkår, som vi kender fra arbejdsmarkedet? Og endelig, hvis vi skruer et særligt tilbud sammen på den tredje vej, som jeg har beskrevet det, og som det fremgår af lovforslagene, hvem kan så dybest set forsvare, at det ikke også sker på vilkår, der er sammenlignelige med de to andre grupper?

Hvis tingene vel at mærke er i orden, hvis tilbudene er i orden, kan vi også sige til de unge: Så må I være parate til at gå ind i det her system på samme måde, som alle andre unge gør – dvs. med rettigheder og pligter. Og derfor må jeg sige til Enhedslisten: Vi skal nok arbejde for, at adgangen til de videregående uddannelser bliver åbnet gradvis. Det er vi jo kommet ganske langt med. Undervisningsministeren har arbejdet intenst med det. Der er sket ganske meget her. Men det at forestille sig, at fuldstændig fri adgang til de videregående uddannelser er svaret til den tredjedel af de unge, der falder helt ud, eller som aldrig får fodfæste, mener jeg slet ikke er rigtigt. Det er det andet, der er svaret: at få fat så tidligt som muligt.

Så vil jeg godt gøre et par bemærkninger om EU-sagen, som mange med rette har været optaget af. Jeg synes, at hr. Hans Engell havde en meget klog gennemgående linje i sit indlæg om EU. Det vil jeg gerne kvittere for. Hr. Hans

Engell sagde: Lad os nu trods alt i en så vigtig sag hæve os op over partipolitiske skel og partikævl. Jeg er ganske enig.

Jeg synes også, jeg må sige, at når jeg lytter til indlæggene fra hr. Hans Engell, fra hr. Holger K. Nielsen og med måske lidt store nuancer fra hr. Anders Fogh Rasmussen – men når hr. Anders Fogh Rasmussen nu får hvilet ud, så går det nok bedre – så ser jeg muligheder for, at vi kan skabe et bredt grundlag for et dansk forhandlingsudspil til den kommende regeringskonference.

Hvorfor siger jeg så lidt om regeringskonferencen i min åbningsredegørelse? Svaret er egentlig meget enkelt: Vi har en mindretalsregering, som ønsker at få et bredt flertal for et nyt forhandlingsoplæg. Det er ikke noget, vi skal presses til. Det er faktisk noget, vi ønsker. Og derfor skal vi i gang nu. Vi begynder på mandag kl. 9.00, og jeg har indbudt partilederne til det første møde i Statsministeriet med det formål at forhandle og formulere et dansk forhandlingsgrundlag og med en tidsfrist, som ikke er lagt fast, men det skal ske så hurtigt, det nu er fornuftigt og vi kan nå til enighed om. SNU-rapporten og partiernes landsmøder – inklusive jubilæums møder – ligger nu foran os. Det vil blive tilrettelagt årligt, tema for tema. Det er vigtigt, at vi lytter til hinanden i startfasen, og at vi så kan samles om et udspil, som regeringen vil komme med på det rigtige tidspunkt.

Jamen har regeringen slet ikke gjort sig nogen overvejelser om EU's udvikling og det danske forhandlingsudspil? Jo, det har vi. Jeg nævnte hovedoverskrifterne i går, og må jeg sige til dem, der har peget på beskæftigelse og miljø, at vi er enige i, at det skal have høj prioritet. Og vi er enige med dem – det er jo alle partier måske med en enkelt undtagelse eller to, men det er alle de centrale partier – der har peget på, at udvidelsen kommer til at indtage den første og den afgørende prioritet.

Jeg kunne nævne mange andre detaljer, men jeg kan se, at når vi endelig går dagsordenen igennem, kan vi såmænd godt hænge hinanden lidt ud for ikke at være så konkrete her eller dér, men vi kan jo i virkeligheden godt samles om de første to håndfulde af vores prioriteter: udvidelsen, åbenhed, demokrati og nærhed, bedre funktion og beslutningsdygtighed samt hensyntagen til små landes muligheder for at blive respekteret og kunne arbejde. Det kan jeg se. Mulighederne for at finde balance mellem store og små lande? Ja, det kan klares. Indsatsen for